

İzmirde Rüzgar Denizden Karaya Eser

– Hayal Denizi · 15 Ocak 2023

Doruk üstünü çıkartmadan uzandığı yatağın üzerinde, sanki uyumamış; sızıp kalmıştı!Sabah gözlerini açtığında gün öylen olmuştu.Otelin tertip ve düzeniyle ilgilenen görevlisi gelip kapıya dayanmıştı.Gözlerini ovuşturarak yatağın üzerinden kalktı, lavaboya yürüdü. Elini yüzünü yıkadı, saçlarını taradı ve geri dönüp, üstünü değiştirdi. Alsancak bir başka güzeldi o gün.Şimdiki Kıbrıs şehitler caddesindeki Askeri gazinoya doğru yürüdü. Kahvaltı vakti geçmiş, öğle yemeği vakti gelmişti.Askeri gazinonun girişindeki görevli askere kimliğini gösterip içeri girdi.Bahçede bir masa seçip oturdu.Servis açılmış, görevli askerler sipariş almak için masa aralarında dolaşıp duruyordu.İlk gelen görevliye siparişini verdi. Gelen yemekleri iştahla yedi. Yemekten sonra vakit geçirmeden kalktı, hesabı ödedi çıktı.Acelesi vardı.Kordonda yürüyecek, Karşıyaka feribotuna binecek, körfezde denizi koklayacaktı martılarla hasbıhal edecekti.İzmir'i tanıyan, İzmir'de rüzgârın denizden karaya estiğini de bilir.Daha sahile çıkmadan sokak aralarında, imbatla tanıştı.Bir annenin çocuğunun saçlarını okşadığı gibi okşuyordu İmbat Doruğun kısa saçlarını.Bu duygu, hissedilebilecek en müşfik ve çok müthiş bir duyguydu. Dal öğlen annesinin ellerini aradı doruk saçlarında, tutamayınca da gözler doldu, kirpikleri nemlendi.Mahzun mahzun yürüdü, konak iskelesine vardı, bir bilet alıp iki de simit alarak feribotun güvertesine çıkıp oturdu.Feribotun kalkması gecikmedi. Üç beş dakika sonra her zaman olduğu gibi kalkış düdüğü çaldı.Halatlar toplandı, kısa yolculuk başladı.Kalkışla birlikte, martılarda geminin çevresinde uçuşmaya başladı. Bu ressama ilham verecek manzara ve şaire şiir yazdıracak duygu seliydi.İmbatın karaya vuruşunu, martı çığlıklarını, feribotun geride bıraktığı istim-i kelimelerle insan nasıl dile getirecek, gözlerinde canlandıracaktı ki?Doruk hem martıları izliyor, hem çığlıklara kendi

kendine cevap arıyor, hem de elindeki simitleri kopartıp havaya atarken, martıların simidi havada kapışını keyifle izledi.Elbette martılara simit atan yalnız kendi değildi. Kadınli kızlı, genç yaşlı birçok İzmirli aynı zevki birlikte yaşıyordu.Her zevkli yolculuk gibi bu yolculukta kısa sürdü.Karşıyaka iskelesinde iniş, sahilde yürüyüş, derken gün akşam oluverdi. Ne imbatın esişi ne de meltemin saçları okşayışı zamanı durdurmuyordu.Geri dönüş vakti geldiğinde, gün çeşmeye doğru sallanmış, güneş Yunanistan'a doğru koşuyordu.Doruk ağır ağır iskeleye doğru yürürken; Müzeyyen Senar'ın söylediği, "Akşam oldu, hüzünlendim ben yine, Hasret kaldım gözlerinin rengine, gel mehtabım, gel sevgilim gel yine" şarkı sözleri dudaklarından Karşıyaka kaldırımlarında dökülüyordu. Bir gün daha kuş gibi uçup gitmişti. Melahat Gülses 'in seslendirdiği"Yıllar ne çabuk geçti o günler arasından, Bir tel saç onun kaldı bütün hatırasından, Hâlâ duyarım bin sızı ben her yarasından, Bir tel saç onun kaldı bütün hatırasından" Bimen Şen'in bestesi, hicaz şarkı geldi aklına ve dudağında gülümseme rıhtımdan feribota bindi...